

vist medføre, at der skulde bygges nogle interimistiske Broer og andet, og han fortsætter saaledes: „Det vil ganske vist fordyre disse Arbejder ikke ubetydeligt, det erkender jeg, men det maa erindres, at i samme Omfang, som der kan gives Arbejde, spares der de Beløb, som de paagældende ellers havde Krav paa i Understøttelse, saa der kan gives ret betydeligt større Beløb ud til Udførelse af Arbejder under saadanne Forhold, uden at det kan siges, at det samfundsmæssigt set er en uøkonomisk Foranstaltning. Tværtimod, det vil som Regel vise sig at være en meget økonomisk Foranstaltning, selv om der ydes betydeligt større Beløb for Arbejdets Udførelse.“ Overordentlig vel talt, og en Udtalelse, der selvfølgelig ogsaa fandt stærk Tilslutning fra vor Side. Det er netop det, mit Partis Repræsentanter i den Kommission, som har afgivet den her foreliggende Betænkning, saa stærkt har understreget, at de Udgifter, Samfundet maatte have til Udførelsen af disse Arbejder, er vel anvendt; thi derved fremskaffes der dog nyttigt Arbejde, og det er saa ulige bedre at kunne beskæftige de arbejdsløse med Arbejde end at opretholde dem med Understøttelse.

Hr. Jensen-Sønderup var endvidere inde paa offentlige Bygearbejder, og ogsaa her tilraadede han, at Staten ikke skulde se smaaligt paa det; da var det jo ogsaa en anden Finansminister, der sad ved Kassen, end den, der sidder der nu, det var den radikale Finansminister, der den Gang skulde skaffe Pengene. Da lød Talen om offentlige Arbejders Igangsættelse her i København saaledes: „Nu erkender jeg, at der i mange Tilfælde vil opstaa betydelige Vanskeligheder ved Anskaffelse af Materialer til Bygningsarbejder, men jeg gaar ud fra, at Staten i saa stor Udstrækning, som det er muligt, vil mene, at selv om det skulde koste 50 pCt. mere at opføre saadanne Bygninger, vil den hellere gaa dertil end se, at de paagældende Arbejdere gaar ledige med en ret betydelig Understøttelse.“ Ja, der var absolut god Villie den Gang til at komme til Hjælp paa en virkelig effektiv Maade, ved at Staten i saa høj Grad som muligt støttede Kommunerne i deres Bestræbelser for at faa iværksat Arbejder, samtidig med at Staten selv iværksatte Arbejder uden smaaligt Hensyn til, om det kostede 50 pCt. mere, end hvis man ventede, til mere normale Tider indtraf. Formaalet var godt: det gjaldt om at skaffe Beskæftigelse til de arbejdsløse, samtidig med at man fik nyttigt Arbejde udført.

Og Hr. Jensen-Sønderup lod det ikke blive ved denne stærke Opfordring til Staten, men lod den ogsaa tilgaa Kommunerne, idet han sagde: „Jeg haaber, at ogsaa Købstadkommunerne, Amtskommunerne og Sognekommunerne vil erkende det ønskelige i, at man i den Udstrækning, som det af Hensyn til Anskaffelse af Materialer er muligt, gaar til at iværksætte saadanne offentlige Arbejder, selv om man maaske nok i Øjeblikket kunde undvære dem, det være sig Opførelsen af nye Skolebygninger, Sygehuse eller Grundforbedringer af Veje, eller hvilke andre Arbejder der kunde være Tale om. Jeg haaber, man vil erkende, at det er bedre at sætte disse Arbejder i Gang med betydelig forøgede Udgifter — hvad jeg erkender maa blive Tilfældet — end at skulle yde Understøttelse til en Mængde arbejdsledige.“ Ogsaa Kommunerne gjaldt denne stærke Appel: selv om det skulde blive betydelig kostbarere, saa sæt dog endelig Arbejder i Gang, thi det gælder om at beskæftige de arbejdsløse.

Der var heller ikke den Gang fra Hr. Jensen-Sønderups Side Tale om, at man skulde fravige de gældende Arbejdspriser. Ogsaa herom udtaler Hr. Jensen-Sønderup sig, idet han paapeger det ønskelige i, at der blev et godt Samarbejde mellem Arbejdsløshedskasserne og Understøttelseskasserne, saaledes at man derigennem kunde bidrage til at faa de flest mulige i Arbejde, et Formaal, som jeg mener er godt og rigtigt. Hr. Jensen-Sønderup udtalte herom: „Jeg vil derfor henlede Opmærksomheden paa det ønskelige i at finde en Ordning, hvorved saavel den paagældende Arbejder som Arbejdsløshedskassen kan være interesserede i, at en Arbejder tager Arbejde, naar det da er paa de sædvanlige Arbejdsbetingelser . . .“ Der har vi Kærnen i hele Sagen: naar det var paa de sædvanlige Arbejdsbetingelser, skulde Arbejdsanvisningen og Arbejdsløshedskasserne bestræbe sig af al Magt for at faa de arbejdsløse anbragt i Arbejde. Men det faldt ikke den Gang Hr. Jensen-Sønderup ind at give Anvisning paa, at den Beskæftigelse, som blev anvist de arbejdsledige gennem Arbejdsanvisningskontorerne, skulde være til nedsat Betaling, at det skulde være til en 25 pCt. lavere Dagløn eller Timeløn. Noget saadant laa saa fjernt fra Jensen-Sønderups Opfattelse den Gang, at han endogsaa understreger, at det skal være paa de sædvanlige Arbejdsbetingelser. Og ved de sædvanlige Arbejdsbetingelser maa man fornuftigvis forstaa en gældende Arbejdsordning, der er truffet mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer.